

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Jeg må straks indrømme, at jeg ikke var klar over, at kastesystemet var fastsat ved lov, og jeg er glad for den oplysning, men jeg har den forståelse, at man prøver at afskaffe det system i Indien. Det er også det, man prøver i Sydafrika, men man kan ikke gøre det fra dag til dag. Det er en gammel kultur, var jeg lige ved at sige, der har eksisteret i mange, mange år, og det kan man ikke vende fra dag til dag.

Jeg brugte udtrykket: ting tager tid, og det er på rette vej, men det vil man ikke opfatte herhjemme. Der er nogle fanatikere, der har skyklapper på og simpelt hen ikke vil se det, jævnfør det, jeg sagde om hr. Kelm-Hansens udlægning af de fremskridt, der er sket derude: det er lige præcis det modsatte af, hvordan jeg ser det. Derfor afhænger det set af øjnene, der ser, og det hørte af ørerne, der hører.

Albrechtsen (VS):

Desværre har jeg ikke tid til at udrede misforståelserne i hr. Arentofts bemærkninger.

Der er én ting, som jeg kan erklære mig fuldt ud enig med hr. Erhard Jakobsen i, og det er, at det er særdeles lykkeligt, at hr. Erhard Jakobsen ikke er udenrigsminister.

VS har selv i tidens løb fremsat adskillige forslag om sanktioner mod det modbydelige apartheidstyre i Sydafrika. VS har bl.a. fremsat forslag om en fuldstændig boykot af alle økonomiske aktiviteter, sportslige og kulturelle arrangementer, udveksling af forskellig art osv., altså en fuldstændig boykot over for styret, og det er fortsat VS' mål.

Derfor hilser VS også dette forslag, som SF har fremsat, særdeles velkommen. Det er et forslag, som er et langt skridt i den retning, som vi også selv har arbejdet på hele tiden. Beklageligvis har en lang række af indlæggene, også udenrigsministerens, været en lang række af undskyldninger for, at man reelt ikke ønsker at gøre ret meget. Der har været tale om en hel del store ord om det modbydelige regime, men der har reelt ikke været ret mange konkrete elementer, som man ville tage fat på.

Jeg hæftede mig ved, at udenrigsministeren fremhævede, at sigtet måtte være en fre-

delig overgang til et demokratisk styre i Sydafrika. Det er jeg ganske enig i, men jeg tror, man må gøre sig klart, at overgangen under alle omstændigheder kommer. Det sorte befolkningsflertal i Sydafrika kaster på et eller andet tidspunkt åget af sig. Det kan der næppe – heldigvis – herske nogen tvivl om.

Men hvis ikke der bliver foretaget de nødvendige økonomiske sanktioner fra bl.a. dansk side, hvis ikke sanktionspolitikken bliver kraftigt optrappet, bliver opgøret i Sydafrika voldeligt, fordi den eneste løsning, som det sorte befolkningsflertal så har, bliver et voldeligt opgør med regimet. Jeg tror, at det opgør må komme, netop hvis ikke det lykkes at fremskynde sanktionspolitikken. Hvis det lykkes, er der en chance for, at det voldelige opgør kan undgås, og at styret kan knækkes via det økonomiske pres og andet pres fra udlandet sammen med det arbejde, der udføres af befrielsesbevægelserne i landet.

Det har fra flere sider været fremhævet, at isolerede danske skridt ville være virkningsløse. Det forstår jeg ikke man kan hævde, men sagen er jo, at det simpelt hen er hensynet til snævre danske erhvervsinteresser, som dér gør sig gældende. Det er det, der er den egentlige grund til, at man ikke vil tage de ensidige skridt.

Udenrigsministeren udtrykte det klart: det kan skade danske interesser. Det er kræmmermentalitet. Det er ganske enkelt usselt at ty til en sådan argumentation. Ensidede danske skridt vil absolut ikke være virkningsløse. Det fremgår også af elementerne i det forslag, som SF har fremsat om kulimport, investeringer, flyvning osv. Det er absolut ikke virkningsløst, heller ikke når vi ser på den økonomiske virkning.

Desuden ville sådanne ensidede danske skridt give en vældig inspiration til de apartheidmodstandere, der i andre lande kæmper for at få gennemført ensidede aktioner i de pågældende lande. Det ville give en vældig styrkelse af den samlede apartheidmodstand i hele verden, hvis man i disse lande kunne henvise til, at der er ét land – helst også flere som f.eks. de øvrige nordiske lande – der virkelig tager nogle alvorlige skridt, som man derfor kan presse sin regering i det pågældende land til at være med til at gennemføre. Det er ad den vej, vi skal frem så hurtigt som muligt.